

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ivo Pospíšila a soudkyň Lenky Kaniové a Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **Ing. et Ing. R. V., Ph.D.**, zastoupen Mgr. Jiřím Kuncem, advokátem se sídlem Dobrovského 1463, Kladno, proti žalovanému: **generální ředitel Generálního ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2022, č. j. 43623-7/2022-900000-317, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 10. 2024, č. j. 10 Ad 1/2023-94,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce byl příslušníkem Celní správy České republiky a působil na služebním místě metodik celního dohledu v rámci Generálního ředitelství cel. Ředitel odboru 40 – Řízení lidských zdrojů – Generálního ředitelství cel (dále jen „správní orgán prvního stupně“) snížil žalobci ke dni 1. 3. 2013 osobní příplatek z částky 5 500 Kč na částku 3 800 Kč. Později

ředitel celního úřadu pro hlavní město Prahu odvolal žalobce ze stávajícího služebního místa a nově ho ustanovil ke dni 1. 5. 2013 na služební místo referent informační podpory v rámci Celního úřadu pro hlavní město Prahu. Rozhodnutím ze dne 29. 4. 2013, č. j. 22239/2013 900000 405.7, mu kromě základního tarifu stanovil osobní příplatek ve výši 5 500 Kč. Oznámením ze dne 24. 5. 2013, č. j. 26365/2013 900000 405.7, ředitel celního úřadu pro hlavní město Prahu opravil zřejmé nesprávnosti podle § 181 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb. o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“), kterým ve výroku předchozího rozhodnutí změnil výši osobního příplatku na 3 800 Kč. Konečně rozhodnutím 1. zástupce ředitele Celního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 29. 12. 2015, č. j. 55976 2/2015 900000 405.7, byl žalobci osobní příplatek snížen na 2 800 Kč.

[2] Žalobcův služební poměr skončil ke dni 31. 7. 2022. V návaznosti na skončení služebního poměru vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí ze dne 12. 8. 2022, č. j. 40785/2022-900000-405 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým žalobci přiznal odchodné ve výši 284 118 Kč a výsluhový příspěvek od 1. 8. 2022 ve výši 23 677 Kč měsíčně (přílohou téhož rozhodnutí valorizovaný na 24 648 Kč). Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

[3] Žalobce se proti napadenému rozhodnutí bránil žalobou, kterou Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zamítl rozsudkem označeným v záhlaví. Městský soud uvedl, že dle zákona musí správní orgán při výpočtu výsluhových nároků vycházet z průměrného hrubého služebního příjmu poskytovaného za poslední kalendářní rok před koncem služebního poměru. Při zjištění konkrétní výše průměrného hrubého měsíčního příjmu pak správní orgán v tomto případě správně vycházel z předchozích správních rozhodnutí, kterými byl příjem žalobce stanoven. Konkrétně z rozhodnutí 1. zástupce ředitele Celního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 29. 12. 2015, č. j. 55976 2/2015 900000 405.7, kterým byla výše osobního příplatku stanovena na 2 800 Kč. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí sice neúspěšně bránil podáním odvolání a usiloval o jeho zrušení prostřednictvím podnětů k zahájení přezkumného řízení, správní žalobu však nepodal. Nijak se nebránil ani proti rozhodnutí ředitele celního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 29. 4. 2013, č. j. 22239/2013 900000 405.7, kterým byl žalobci stanoven mj. osobní příplatek ve výši 3 800 Kč. Oběma rozhodnutími svědčila presumpce správnosti. Jedná se o rozhodnutí samostatně soudně přezkoumatelná, jejichž zákonností se městský soud nemohl v tomto řízení zabývat. Uvedená rozhodnutí nevykazovala žádnou z vad způsobujících nicotnost dle § 77 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Správní orgány z nich proto správně vycházely při stanovení výše žalobcových výsluhových nároků.

[4] Nedůvodnými shledal městský soud námitky o porušení práv nabytých v dobré víře a oprávněných zájmů žalobce, o nezákonnosti (nicotnosti) rozhodnutí o opravě zřejmých nesprávností ze dne 24. 5. 2013, o porušení zásady rovného zacházení a zákazu diskriminace, jakož také o nesprávně stanovené výši služebního příjmu, neboť se jedná o námitky, které míří proti dřívějším rozhodnutím o stanovení výše služebního příjmu, nikoliv proti samotnému přiznání výsluhových nároků či jejich výši.

[5] Městský soud se neztotožnil ani s námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nevyporádání žalobcova návrhu na zrušení části rozkazu č. 19/2019

pokračování

či s námitkou, kterou žalobce zpochybňoval postup žalovaného při přípravě a zpracování napadeného rozhodnutí (jehož písemné vyhotovení pro žalovaného připravil odbor 31).

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Stěžovatel argumentuje kontinuitou osobního příplatku, kterou dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 2. 2015, č. j. 6 As 171/2014 - 46. Přiznáním osobního příplatku ve výši 5 500 Kč se z fakultativní složky příjmu stala složka obligatorní, a nárok na osobní příplatek v této výši tak mohl zaniknout pouze skončením služebního poměru nebo na základě odůvodněného rozhodnutí ve smyslu § 122 odst. 1 zákona o služebním poměru. Osobní příplatek nelze snížit oznámením o opravě zřejmých nesprávností vydaným podle § 181 odst. 8 zákona o služebním poměru, jak to učinil ředitel Celního úřadu pro hlavní město Prahu oznámením ze dne 24. 5. 2013. Městský soud neuvedl, podle jakých právních předpisů posoudil zákonnost tohoto rozhodnutí, proto je napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Kromě toho uvedené oznámení bylo vydáno po uplynutí lhůty k podání odvolání proti rozhodnutí ze dne 29. 4. 2013 (jímž byl stěžovateli stanoven osobní příplatek ve výši 5 500 Kč), proto by soud musel žalobu odmítnout pro nevyčerpání řádných opravných prostředků, a nelze tudíž stěžovateli vytýkat, že žalobu nepodal.

[8] Žalovaný měl podle stěžovatele v souvislosti s napadeným rozhodnutím povinnost přezkoumat zákonnost snížení osobního příplatku z částky 5 500 Kč na 3 800 Kč oznámením o opravě zřejmých nesprávností. Nicotnost správního rozhodnutí musí posoudit kompetentní odvolací správní orgán (viz nález Ústavního soudu ze dne 10. 10. 2002, sp. zn. III ÚS 728/01). Stěžovatel přitom žalovaného v odvolání upozornil na různé nedostatky v postupu správních orgánů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2011, č. j. 4 Ads 53/2011 - 51).

[9] Stěžovatel nesouhlasí se závěrem městského soudu, že se proti výše uvedeným správním aktům měl bránit správní žalobou, neboť by soud mohl vyslovit nicotnost napadeného rozhodnutí pouze tehdy, pokud by žaloba byla přípustná. Podaná žaloba by však byla nepřípustná na základě ustanovení § 68 s. ř. s., takže nicotností se měl v souladu se shora odkazovaným nálezem Ústavního soudu zabývat žalovaný a městský soud až v nyní posuzovaném případě.

[10] Stěžovateli náležel osobní příplatek ve výši 5 500 Kč až do skončení služebního poměru. Ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2018, č. j. 1 As 163/2017 - 53, měl žalovaný doměřit služební příjem za období roku 2021 započtením částky nevyplaceného osobního příplatku a na základě toho rozhodnout o výši odchodného a výsluhového příspěvku.

[11] Stěžovatel konečně namítá, že se městský soud nikterak nevypořádal s jeho podáním ze dne 15. 3. 2024. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil.

[12] Žalovaný považuje kasační stížnost za pouze „kosmeticky“ upravenou žalobní argumentaci a souhlasí plně se závěry městského soudu, který dle jeho názoru reagoval

na všechny stěžovatelovy námitky přezkoumatelně a správně a své závěry přesvědčivě zdůvodnil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost **není** důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu pro nesrozumitelnost. Ta měla spočívat v absenci odkazů na ustanovení a předpisy, na jejichž základě soud posuzoval zákonnost rozhodnutí správního orgánu, kterým byl snížen osobní příplatek na částku 3 800 Kč. Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že vadou nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost trpí zejména takový rozsudek, který neobsahuje určitý výrok, nesplňuje formální náležitosti podle § 54 odst. 2 s. ř. s. nebo z něj nelze rozpoznat jeho jednotlivé části (záhlaví, výrokovou část, odůvodnění, poučení), jakož i tehdy chybí-li věcný a obsahový soulad výrokové části napadeného rozsudku a jeho odůvodnění, nebo právě absentuje-li odkaz na použité právní normy, na základě kterých správní soud posoudil zákonnost napadeného rozhodnutí (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 94/2007 - 107, nebo ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76). O takovou vadu se však v posuzované věci nejedná.

[16] V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu může soud přezkoumávat jiný úkon správního orgánu, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li soudní řád správní žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).

[17] Ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. neumožňuje, aby si žalobce zvolil, zda napadne přímo podkladový akt, nebo až konečné rozhodnutí. Možnost přezkoumat podkladový úkon správního orgánu je podmíněna tím, že jej k žalobě téhož žalobce nebylo možné podrobit samostatnému soudnímu přezkumu. Městský soud správně uvedl, že nemohl přezkoumávat správní rozhodnutí o stanovení stěžovatelova příjmu, jelikož stěžovatel mohl (po uplatnění řádných opravných prostředků) napadnout správní rozhodnutí samostatnou správní žalobou, což neučinil. Stěžovatel tedy nesprávně namítá, že městský soud neuvedl, podle jakých právních předpisů posoudil zákonnost podkladového správního rozhodnutí. Ten totiž jeho zákonnost vůbec nepřezkoumával, a ani přezkoumávat nemohl, což s odkazem na ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. sám uvádí v bodech 44 a 45 napadeného rozsudku. Námitka nepřezkoumatelnosti proto není důvodná.

[18] Podle § 156 odst. 1 zákona o služebním poměru *[z]ákladní výměra odchodného činí 1 měsíční služební příjem a za každý další ukončený rok služebního poměru se zvyšuje o jednu třetinu tohoto příjmu. Nejvyšší výměra odchodného činí šestinásobek měsíčního služebního příjmu. Podle § 158 téhož zákona [z]ákladní výměra výsluhového příspěvku činí za 15 let služby 20 % měsíčního služebního příjmu. Výměra výsluhového příspěvku se zvyšuje za šestnáctý a každý*

pokračování

další ukončený rok služby o 3 % měsíčního služebního příjmu, za dvacátý první a každý další ukončený rok služby o 2 % měsíčního služebního příjmu a za dvacátý šestý a každý další ukončený rok služby o 1 % měsíčního služebního příjmu. Výměra výsluhového příspěvku může činit nejvýše 50 % měsíčního služebního příjmu.

[19] Dle § 166 odst. 1 věty první zákona o služebním poměru *[z]a měsíční služební příjem se pro účely stanovení výše výsluhových nároků považuje průměrný hrubý služební příjem poskytovaný za předchozí kalendářní rok přede dnem skončení služebního poměru příslušníka.*

[20] Stěžovatel namítá, že mu byl osobní příplatek snížen oznámením o opravě zřejmých nesprávností dle § 181 odst. 8 zákona o služebním poměru, přestože Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 6 As 171/2014 - 46 dovodil, že snížit osobní příplatek lze pouze odůvodněným rozhodnutím dle § 122 odst. 1 zákona o služebním poměru. Z toho stěžovatel vyvozuje nicotnost oznámení o opravě zřejmých nesprávností. Domnívá se, že se proti snížení osobního příplatku nemohl bránit, a že se namítanými vadami měl zabývat městský soud, resp. již žalovaný v nyní posuzovaném případě.

[21] Nejvyšší správní soud názor stěžovatele nesdílí. Předně je třeba zdůraznit, že stěžovatel brojí především proti způsobu, jakým služební funkcionář opravil výši jeho osobního příplatku z částky 5 500 Kč na 3 800 Kč. Pro nyní posuzovanou věc však bylo určující pozdější rozhodnutí, které dále upravovalo výši osobního příplatku (na 2 800 Kč) a mělo bezprostřední vliv na výši odchodného a výsluhového příspěvku. Městský soud v tomto kontextu přilehavě upozornil, že relevantním rozhodnutím bylo rozhodnutí o stanovení stěžovatelova služebního příjmu ze dne 29. 12. 2015, které vadou nicotnosti netrpí (bod 46 napadeného rozsudku). Žalovaný se námitkou nicotnosti rovněž zabýval ve vztahu k rozhodnutí ze dne 29. 12. 2015, kterým byl snížen osobní příplatek stěžovatele na 2 800 Kč. Uvedené rozhodnutí bylo jako jediné relevantní pro určení výše odchodného a výsluhového příspěvku. Podnět k prohlášení nicotnosti shledal žalovaný rovněž nedůvodným (body 11 až 13 napadeného rozhodnutí).

[22] Stěžovatel nemá pravdu, pokud tvrdí, že se odvolací orgán měl dle ustanovení § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru zabývat i zákonností předešlého snížení osobního příplatku z částky 5 500 Kč na 3 800 Kč, případně z částky 3 800 Kč na částku 2 800 Kč. K tomu došlo samostatnými rozhodnutími, která bylo možné samostatně napadnout. Odvolací orgán měl přezkoumávat pouze řízení, v němž došlo k přiznání odchodného a výsluhového příspěvku, což také učinil. Po odvolacím orgánu není možné s poukazem na § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru požadovat přezkoumání zákonnosti všech dosavadních rozhodnutí, která v minulosti nějakým způsobem ovlivnila výši osobního příplatku, a tím i potenciální výši odchodného a výsluhového příspěvku. Pokud se stěžovatel domníval, že určité rozhodnutí trpí vadou, měl se bránit již proti tomuto rozhodnutí v příslušných zákonných lhůtách. Není možné akceptovat postup, kdy se stěžovatel proti rozhodnutí o stanovení osobního příplatku brání až ve chvíli, kdy správní orgány o několik let později rozhodly v odlišném řízení o stanovení odchodného a výsluhového příspěvku. Stěžovatel se mýlí, pokud namítá, že se proti snížení osobního příplatku bránit nemohl.

[23] Není pak zcela zřejmé, co přesně chtěl stěžovatel vyjádřit odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 10. 10. 2002, sp. zn. III ÚS 728/01, a navazující argumentací.

Z nálezu Ústavního soudu totiž vyplývá, že právě proto, že nicotnost správního aktu nemusí být na první pohled zřejmá všem zainteresovaným, může se adresát bránit příslušnými opravnými prostředky, jako by šlo o vadný správní akt. Odvolací orgán pak má takový akt zrušit nebo změnit, pokud tak však neučiní, nelze adresátovi tohoto sporného aktu odeprít možnost obrátit se ve správním soudnictví žalobou na soud.

[24] K tomu Nejvyšší správní soud dále uvádí, že podmínkou přípustnosti žaloby, jejímž jediným důvodem je tvrzená nicotnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně či rozhodnutí o odvolání, je rovněž vyčerpání řádných opravných prostředků v řízení před správním orgánem ve smyslu § 68 písm. a) s. ř. s. Ustanovení § 68 písm. c) s. ř. s. je obsoletní a nemůže být ani v případě takové žaloby důvodem pro její odmítnutí. Pokud je adresát přesvědčen o nezákonnosti či dokonce nicotnosti správního aktu, má v první řadě využít příslušné opravné prostředky. Pokud ani odvolací orgán neshledá akt nicotným a nerozhodne o jeho zrušení, může se adresát obrátit na soud správní žalobou proti rozhodnutí o odvolání, a to ve dvouměsíční zákonné lhůtě pro podání žaloby, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010 - 65, publ. pod č. 2837/2013 Sb. NSS). Jestliže se stěžovatel domníval, že mu správní orgány svým postupem znemožnily podat opravný prostředek včas, měl to namítat v příslušném řízení, nikoliv až nyní.

[25] Shora uvedeným Nejvyšší správní soud nijak nepopírá, že k případné nicotnosti souvisejícího rozhodnutí musí správní orgány, jakož i správní soudy, přihlédnout i bez návrhu. To však neznamená, že by měly nyní v řízení o přiznání odchodného a výsluhového příspěvku prohlásit nicotnost rozhodnutí o osobním příplatku, jak se domáhá stěžovatel odkazem na nález sp. zn. III ÚS 728/01. I pokud by snad mělo být oznámení ze dne 24. 5. 2013 nicotné, jak namítá stěžovatel, stále zde existuje pozdější rozhodnutí o stanovení stěžovatelova osobního příplatku (ze dne 29. 12. 2015), z něhož správní orgány v dané věci správně vycházely. Na výpočet stěžovatelových výsluhových nároků proto nemohou mít námitky stěžovatele žádný vliv.

[26] Nutno také dodat, že nicotnost představuje specifickou kategorii vad správních rozhodnutí. Nicotný je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepříslušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevů vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva k něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 5. 2017 č. j. 3 Afs 153/2016 - 61; rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001 - 96, č. 793/2006 Sb. NSS).

[27] V kontextu výše citované judikatury je evidentní, že v tomto případě se o nicotnost nejedná. Otázka, zda mohl příslušný služební funkcionář opravit výši stěžovatelova osobního příplatku oznámením ze dne 24. 5. 2013, či zda se jednalo o snížení původně přiznaného osobního příplatku v rozporu se zákonem a zásadou kontinuity osobního příplatku, může vést pouze k závěru o nezákonnosti takového rozhodnutí, nikoliv o jeho nicotnosti. Tím spíše pak ze stejných důvodů nemohlo být nicotné rozhodnutí ze dne 29. 12. 2015.

pokračování

[28] Stěžovatel podporuje svou argumentaci poukazem na kontinuitu osobního příplatku, z čehož dovozuje, že mu stále náležel osobní příplatek ve výši 5 500 Kč, a že by tudíž správní orgány měly přiznat výsluhové nároky ve výši, která by tomu odpovídala. Z judikatury kasačního soudu (viz odkazovaný rozsudek č. j. č. j. 6 As 171/2014 - 46) však neplyne, že v minulosti přiznanou výši osobního příplatku musí správní orgány zohlednit kdykoliv v budoucnu, či že by bylo možné bránit se proti snížení osobního příplatku kdykoliv (jak se v konečném důsledku domáhá stěžovatel). Plyne z ní toliko již shora uvedené – že osobní příplatek lze snížit pouze na základě řádně odůvodněného rozhodnutí. Splnění těchto podmínek (že ke snížení osobního příplatku došlo řádně odůvodněným rozhodnutím) lze však přezkoumávat jen na základě opravných prostředků, případně žaloby, které míří proti příslušnému rozhodnutí v zákonem stanovených lhůtách.

[29] Na uvedeném nic nemění ani odkaz stěžovatele na rozsudek NSS č. j. 1 As 163/2017 - 53. Ten se totiž týká skutkově odlišné situace. Plyne z něj, že správní orgány musí v řízení o odchodném zohlednit eventuálně namítanou nezákonnost nařízených přesčasů, a především se s ní řádným a přezkoumatelným způsobem vypořádat, pokud by se doplatek za nezákonně nařízené přesčasy vztahoval k období rozhodnému pro výpočet odchodného. To však není případ stěžovatele.

[30] Lze tedy uzavřít, že městský soud se věcí zabýval dostatečně v mezích předmětu řízení a svým postupem nijak nepopřel závěry judikatury Ústavního ani Nejvyššího správního soudu, kterých se dovolává stěžovatel.

[31] Stěžovatel konečně tvrdí, že se městský soud nevypořádal s jeho podáním ze dne 15. 3. 2024. Toto podání skutečně není součástí soudního spisu, ačkoliv stěžovatel doložil, že jej soudu osobně doručil (předložil kasačnímu soudu kopii tohoto podání s vyznačeným razítkem podatelny městského soudu). Stěžovatel v tomto podání rozvedl argumentaci, podle které je oznámení ze dne 24. 5. 2013 nicotné a postup správních orgánů, kterým stěžovateli snížily osobní příplatek na 3 800 Kč, nezákonný, přičemž odkazoval mimo jiné na nálezy Ústavního soudu sp. zn. III ÚS 728/01. Jak však již Nejvyšší správní soud uvedl, závěry městského soudu jsou přezkoumatelné a nijak neodporují citovanému nálezu. Městský soud dostatečně zdůvodnil, proč nemohl v tomto řízení posuzovat vady nezákonnosti rozhodnutí o osobním příplatku a jeho opravy, jakož i další rozhodnutí o stanovení stěžovatelova příjmu, a že vytýkané vady nespádají pod definici nicotnosti. Podání, které městský soud nesprávně pominul, neboť z nezjištěných důvodů nebylo založeno do soudního spisu, nemohlo na těchto jeho závěrech nic změnit. S ohledem na to se jedná o vadu, která však nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[32] S ohledem na vše výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[33] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, žalovanému pak v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rozsah jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. března 2025

Ivo Pospíšil
předseda senátu